

Непознатото го погледна плахо.

— Кой се смѣ, ва? — едва промълви то.

— Ти кой, не виждамъ ли?

— Видѣлъ си. . .

— Тѣй ли? А защо пакъ не се смѣешъ? Харцой, съ харцой! — крѣсна Пуканката и му залепи една плѣсница.

Момчето писна като циганска зурла. Другото се подигна да го защити, но и него го парна тежкиятъ пестникъ на Пуканката.

Слави, Митко и Христо тържествуваха. Азъ, напротивъ, застанахъ на страната на непознатитѣ. Сърдцето ми се сви отъ мъжа, но съ нищо не можехъ да имъ помогна, защото и азъ треперѣхъ отъ Пуканката.

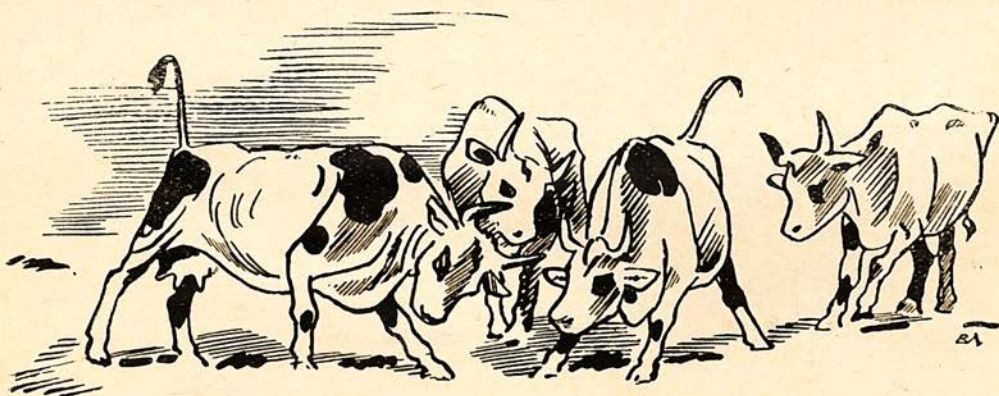
— Кжде? Да не сте мръднали оттукъ! Виждате ли пестника ми? Ще играемъ заедно! — изкомандува той, но веднага се засмѣ хитро. — Ванка, я се подложи за „магаре“! Лозенчетата ще бждатъ първи.

Азъ се превихъ на две, и тѣ започнаха играта. Така ние се помирихме.

Ала не за дълго. Нѣкой отъ насъ извика:

— Я, вижте говедата ни кжде сж!

Извърнахме глави по посока на вдигнатата ржка и веднага се втурнахме натамъ. Нашитѣ говеда бѣха минали потока. Биеха се съ чуждитѣ. Но кои бѣха нашитѣ и кои чуждитѣ — не

Непознатитѣ поискаха да минатъ оттатъкъ потока, но и това не имъ се удаде. Пуканката пакъ се намѣси.

можехме да ги различимъ. Само когато тѣ се отдалечаваха едни отъ други, за по-голѣма сила, ги разпознавахме.